

HELICOPTER HEIST

Jonas Bonnier

Helicopter Heist

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The Helicopter Heist*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Simon & Schuster, 2017

© Jonas Bonnier, 2018

© Vertaling uit het Engels: Nathaly Schrijnder, 2018

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2018

Oorspronkelijk Omslagontwerp: © Hummingbird Advertising & Design AB

© Omslagontwerp Nederlandse editie: Mark Hesseling, Wageningen

Foto auteur: © Thron Ullberg

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5204 7

ISBN 978 90 443 5205 4 (e-book)

NUR 320

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotografie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is gebaseerd op waargebeurde feiten. Met andere woorden, de schrijver heeft gebeurtenissen die werkelijk hebben plaatsgevonden en die zijn naverteld en gedocumenteerd als startpunt genomen en daar aan de hand van zijn eigen verbeelding invulling aan gegeven.

Uit respect voor de betrokkenen heeft hij bepaalde locaties en namen gefingeerd, bepaalde feiten aan het verhaal toegevoegd en weer andere weggelaten. Daarom berust elke eventuele gelijkenis met de werkelijkheid in die gevallen op toeval.

In alle andere gevallen zijn de gelijkenissen opzettelijk van aard.

December 2008

Gebogen over zijn wandelstok kwam de oude man het bos uit gelopen. Het pad bestond uit een paar overwoekerde bandensporen. Hij droeg zwarte rubberlaarzen die hij een aantal weken daarvoor bij Coop Forum in Handen had gekocht, en een donkerbruine regenjas die bij Tempo in Fältöversten vandaan kwam.

Hij was niet het type dat graag kleding kocht, nooit geweest ook.

De grond was nog sneeuwvrij, maar de vorst hield de bomen en struiken in een ijzeren greep. Vandaag was het eindelijk eens echt koud, en misschien zou het vanavond gaan sneeuwen.

In het bevroren bos, waar de donkergroene dennennaalden scherp afstaken tegen het verder grijsbruine palet, dook een zwarte hond op, die voor de man uit liep. Het was een labrador. Het beest keek even aandachtig naar zijn baasje, bracht zijn neus naar de grond en rende toen weg. Een paar meter verderop verschenen nog drie zwarte honden, allemaal van hetzelfde ras en dezelfde grootte. Ze staken enthousiast het pad over en verdwenen in de struiken aan de overkant. De oude man volgde hen. Hij hoorde de rest van de roedel, drie teven en een reu, achter zich rondscharrelen tussen de bevroren takken van de blauwebessenstruiken en varens.

Ze waren onderweg naar huis.

De man woonde in een donkerrood hutje net ten zuiden van Landfjärden, ongeveer halverwege Nynäshamn en Stockholm. Door het normaal gesproken dichtbegroeide woud, dat meteen bij zijn keukenraam begon, kon hij in de wintermaanden het eiland Muskö

zien liggen. Het was maar een paar honderd meter lopen van zijn poort naar het water, waar zijn honden in de lente en zomer lekker konden poedelen. Labradors hadden per slot van rekening zwemvliezen tussen hun tenen; ze waren ervoor gemaakt om dingen uit het water te halen.

De acht volwassen honden verbleven met de man in zijn huisje, en de twee bijgebouwen waren bestemd voor de nestjes met jongen. Hij fokte al bijna twintig jaar labradors en verkoos honden boven mensen. Daarom woonde hij ook in een hutje in het bos. Omdat er geen water- of stroomvoorzieningen waren, moest hij het allemaal in zijn eentje zien te klaren. Zijn burens, van wie de dichtstbijzijnde in een nieuwbouwwijk woonden op zo'n twintig kilometer afstand, bemoeiden zich niet met hem.

De eerste paar jaar was de man zelf naar potentiële kopers afgereisd, maar hij had de dikke oude vrouwen die standaard vroegen of de honden veel beweging nodig hadden, en de verwende jonge kinderen die aan de oren van de puppy's trokken niet kunnen uitstaan. Hij was dan altijd boos geworden, had zijn stem verheven en de snottelijke handjes van de kinderen weggeslagen.

Nee, het vertegenwoordigersbestaan was niet aan hem besteed. Tegenwoordig kreeg hij hulp. Vandaag de dag demonstreerden collega-hondenfokkers zijn puppy's en jonge honden, en ze handelden zelfs de zakelijke kant voor hem af. Zij streken dan ook met de eer; niet dat de oude man daar ook maar iets om gaf.

Het was net voor negenen toen hij thuiskwam na zijn ochtendwandeling. Zijn hutje bestond uit drie kamers en een keuken. Omdat de honden altijd het halve bos met zich mee terug namen het huis in en de oude man sinds een paar jaar met rugproblemen kampte, had het weinig nut om de boel schoon te houden. De honden mochten van hem niet in de keuken komen, wat betekende dat dat de enige ruimte was waar het er enigszins ordelijk uitzag. Hij zette het koffiezetapparaat aan.

Hij verwachtte bezoek.

Hij kende de mannen goed genoeg om te weten dat ze altijd kwamen opdagen wanneer hij hun dat opdroeg. Hij veronderstelde dat ze bang voor hem waren, en ze waren niet de enigen.

Sami Farhan was de eerste die aankwam.

De oude man zag hem het pad af lopen dat zich van de hoofdweg afsplitste. De bus van Västerhaninge naar Nynäs stopte op route 73, en het hutje in het bos lag op niet meer dan tien minuten loopafstand.

Het was jaren geleden dat Sami voor het laatst de ring had betreden, maar hij had nog altijd het voorkomen van een bokser. Ondanks zijn logge lijf bewoog hij zich snel en licht, en het kostte hem nog geen minuut om van de poort bij het huis te komen. Hij droeg een korte, grijze wollen jas die beter had gepast op het hippe Nytorgetplein op een warme lentedag, en aan zijn voeten prijkten witte sneakers.

De man liet hem binnen. De acht zwarte honden waren zo blij met dit onverwachte bezoek dat ze de bokser bijna omverliepen. Aangezien de tweede gast van de man duidelijk niet in dezelfde bus had gezeten, zouden ze samen nog eens vijfendertig minuten moeten wachten. Dan zou de volgende bus namelijk komen. De oude man wipte de schuursleutel van een haakje achter de deur, en samen liepen ze de tuin in.

‘Hoe gaat het met je broers, Sami?’ vroeg de oude man.

‘Hoezo?’

‘Je broer Ali heb ik laatst nog gezien, maar je kleine broertje ben ik al een tijdje niet tegengekomen. Adil, toch?’

‘Klopt.’

‘Gaat alles goed met hem?’

‘Als je daar zo benieuwd naar bent, moet je hem maar eens uitnodigen zodat je het hem zelf kunt vragen.’

De oude man knikte en keek naar de grond. Er trok een geamuseerd glimlachje over zijn lippen. Sami was nog steeds lichtgeraakt als het over zijn broers ging.

Tussen de twee schuren in lag een aardappelkelder die uit de jaren vijftig stamde. Hij was opgetrokken uit baksteen en op het dak groeide mos. Na krap vijftig jaar zag het gebouw er net zo verweerd uit als het omliggende bos.

Vergezeld door de acht honden hielden de oude man en Sami halt bij de kelder om voer voor de puppy's te pakken. De oude man bewaarde daar het hondenvoer, de keukenrol en het toiletpapier, en al het andere dat niet in de voorraadkast in het huisje paste. De kelder was veel groter dan hij aan de buitenkant leek; hij liep een stuk de rotsen in die erachter schuilgingen.

Helemaal tegen de achterwand, gehuld in duisternis, stonden een stuk of vijftig dozen opgestapeld. Elke doos was gevuld met bankbiljetten in alle mogelijke coupures die netjes in plastic zakjes waren gestopt, en de totaalsom bedroeg meer dan driehonderd miljoen Zweedse kronen.

Naar alle waarschijnlijkheid was het geld aan het weggroten in de koele, vochtige kelder.

Maar de oude man maakte zich daar niet druk om. Hij had er toch geen specifieke plannen mee.

Hij vroeg of Sami het hondenvoer wilde dragen, en in stilte gaven de mannen de altijd hongerige puppy's te eten.

Toen ze terugkwamen in het huisje, verdween de oude man naar zijn slaapkamer op de eerste verdieping. Sami bleef in de keuken zitten, waar hij tien lange minuten naar het water staarde dat door het koffiefilter druppelde. Hij had altijd al moeilijk stil kunnen zitten, en zonder erbij na te denken begon hij ongeduldig met zijn voet op de vloer te tikken, zo hevig dat zijn hele been ervan schudde. Hij verplaatste zijn blik naar het raam en zag na een paar minuten eindelijk Michel Maloofs gestalte tussen de bomen verschijnen. Op hetzelfde moment hoorde hij ook voetstappen op de trap; de oude man kwam weer naar beneden.

Michel Maloof was kleiner dan Sami. Hij liep met licht gebogen

schouders, hoewel ook hij zich snel en vastberaden voortbewoog. Zijn schoenen waren meer geschikt voor het bos, al had hij het overduidelijk ijskoud. Toen de oude man de deur opendeed trok er een karakteristieke grijns over Maloofs gezicht, waarbij hij twee rijen witte tanden onthulde die fel afstaken tegen zijn netjes getrimde zwarte baard.

‘Hallo dan,’ zei hij. Hij stak zijn hand uit, maar was vergeten dat de oude man niet aan handen schudden deed. Dankzij de enthousiaste honden en de chaos die de beesten veroorzaakten hoefde hij zich daar echter niet lang voor te generen.

‘Sami is er al,’ zei de oude man.

‘Sami?’ herhaalde Maloof. ‘Dé Sami?’

Er klonk een bijna onmerkbaar scherpte door in zijn stem. Afgezien daarvan was het onmogelijk om vast te stellen wat Maloof met zijn vraag bedoelde. De manier waarop hij zijn gedachten en gevoelens wist te verbergen was legendarisch; niemand zou vrijwillig een potje poker spelen met Michel Maloof. Hij had altijd een onverstoorbare uitdrukking op zijn gezicht – zijn zo kenmerkende glimlach liet zich niet verdrijven door wat dan ook – en hij leek nooit gejaagd te zijn. Al zijn bewegingen waren weloverwogen en doordacht.

Hij streek met zijn hand over zijn baard, en toen verscheen Sami in de deuropening van de keuken.

‘Wat een verrassing!’ zei de bokser.

Hoewel het criminele wereldje klein was, hadden Maloofs en Farhans paden elkaar altijd maar vluchtig gekruist.

Tot nu.

Ze gingen aan de avondse keukentafel zitten. Sami en Maloof hadden allebei hun handen om hun hete koffiekoppen geklemd, en Sami vroeg zich af hoe de oude man het hier kon uithouden in die kou. Een van de honden begon te janken achter de keukendeur, en het duurde niet lang voordat zijn familieleden zich bij hem voegden. Zonder zijn stem te hoeven verheffen maande de oude man ze met een kort bevel tot stilte.

Sami en Maloof wisselden een blik uit.

Net als de honden hadden ze respect voor de oude man, hoewel ze niet konden beweren hem goed te kennen of aardig te vinden. Hij was niet het type persoon voor wie je veel genegenheid kon voelen. Toch kwamen ze altijd opdagen als hij contact met hen zocht. En waarom ook niet? De oude man had vaak interessante ideeën.

‘Je hebt je niet warm genoeg gekleed,’ antwoordde hij toen Sami vroeg of de verwarming iets hoger mocht.

Sami vertelde hem maar niet dat je tegenwoordig kacheltjes kon kopen die op batterijen liepen als je hut niet aangesloten was op het elektriciteitsnet.

‘Ik heb een suggestie,’ ging de oude man verder. ‘Of misschien een vraag.’

Sami en Maloof waren een en al oor. De verschillen tussen de twee mannen werden pas echt duidelijk zichtbaar nu ze naast elkaar zaten. Sami's blik was open, bemoedigend, drukte urgentie uit. Hij hing aan je lippen. Maloof daarentegen zat daar met zijn blik afgewend, terughoudend en ogenschijnlijk ongeïnteresseerd, in gedachten verzonken. Toen hij vluchtig in de ogen van de oude man keek, was dat met de behoedzame nieuwsgierigheid van iemand die de wacht hield.

‘Er is een gebouw in Västberga,’ zei de oude man. ‘Ik weet zeker dat jullie het kennen. Het is een gebouw waar een enorme hoeveelheid geld ligt opgeslagen. En er zijn kansen...’

De honden gromden. Ze begonnen met elkaar te dollen, en al snel klonk het alsof ze de boel aan het verbouwen waren in de aangrenzende kamer. Maar hun spel kwam abrupt tot een einde, zonder dat de man ook maar een woord had hoeven uitbrengen.

‘Ik ken een dame,’ ging hij verder, ‘die... van dienst zou kunnen zijn, denk ik. De spreekwoordelijke deur staat in elk geval op een kier. Ze is op zoek naar... gezelschap. Ze zit op zo’n website, je weet wel, voor als je graag een afspraakje met iemand wilt.’

Sami en Maloof knikten. Bij ieder ander zouden ze in lachen zijn

uitgebarsten om de woordkeuze, 'een afspraakje'. Maar met deze oude man was het menens. Bij hem hield je je mond en luisterde je.

Dus dronken ze van hun koffie, die sterk en bitter was, en wachtten ze tot hij verderging met zijn verhaal.

'Daarom heb ik jullie hier uitgenodigd,' zei hij na een korte pauze. 'Ik dacht dat het wel iets voor jullie zou zijn. Misschien wil een van jullie eens met dat meisje afspreken? Ze is van jullie leeftijd. Een van jullie kan haar eens uitnodigen voor een avondje uit of een etentje, onder het mom dat je haar gegevens uit die contactadvertentie hebt.'

Maloof en Sami wisselden weer een blik uit. Beide heren zaten niet bepaald om vrouwelijk gezelschap verlegen.

'Ik vrees dat je aan mij niets zult hebben,' zei Sami uiteindelijk. 'Je weet dat er weer een baby op komst is, toch?'

'Ja,' knikte de oude man. 'En al heel snel, nietwaar? Je eerste zoon is nog geen jaar oud? Hoe heette hij ook alweer? John? Is hij al gedoopt?'

'Ik kan dat meisje dus niet mee uit vragen,' zei Sami, de vragen ontwijkend. Hij stampte met zijn voeten op de grond in een poging ze op te warmen. 'Zelfs niet alsof. Begrijp je wat ik bedoel? Bovendien doe ik dat soort dingen niet meer. Ik hou me nu bezig met andere zaken. Snap je?'

De man knikte, maar de uitdrukking op zijn gezicht bleef hetzelfde. Het was alsof Sami's bezwaren niet tot hem doordrongen. 'En wat zeg jij ervan, Michel?' vroeg hij.

'Nou ja, weet je...' zei Maloof, 'ik kan op zich ieder meisje mee uit vragen. Maar dit meisje... Ik bedoel, er zit een politiebureau op tweehonderd meter afstand van dat gebouw in Västberga. Zij zal het verschil heus niet maken, toch?'

De man antwoordde niet.

'Nee, dat dacht ik al,' vervolgde Maloof. Hij was op zijn hoede. Hij durfde de man eigenlijk niet goed tegen te spreken, maar hij wilde wel zijn twijfels kenbaar maken. 'En bovendien zitten er dag en nacht beveiligers bij de receptie. Er hangen honderden camera's. Het is een van de meest beveiligde kluizen in Noord-Europa. Maar misschien weet ze dat allemaal al?'

De man leek het sarcasme niet te horen. 'Spreek gewoon eens met haar af,' drong hij opnieuw aan, en hij wendde zich tot Sami. 'Luister naar wat ze te zeggen heeft. Misschien is het wel iets waardevols.'

Sami trok aan de boord van zijn trui alsof hij het benauwd had. 'Nee, bedankt,' antwoordde hij beleefd, alsof hem zojuist een tweede koekje was aangeboden.

De man staarde hem uitdrukkeloos aan en wendde zich toen tot Maloof. 'Michel?'

'Oké. Of, nou ja... ' Hij leek terug te krabbelen. 'Ik weet niet.'

'Als je haar mee uit eten neemt, dan betaal ik de rekening,' zei de oude man. 'En als het ergens toe leidt, kan ik je ook daarna nog financieel bijstaan.'

'Ik snap het,' knikte Maloof. 'Maar... nee.'

'Nee?'

Maloof maakte een gebaar dat zo vaag was dat het onmogelijk te interpreteren was. Hij wilde niet ondankbaar overkomen. Hij keek Sami aan, die zijn hoofd zo lichtjes schudde dat het haast onmerkbaar was terwijl hij in zijn handen wreef om ze op te warmen. Beide heren hadden enorm veel respect voor de man met de honden, maar deze keer had hij de plank misgeslagen.

'Dat stelt me teleur,' zei de oude man terwijl hij opstond. 'Dat stelt me diep teleur.'

Er daalde een zware stilte neer in de keuken, en de bezoekers voelden zich onbehaaglijk.

De man haalde een papiertje uit zijn zak en overhandigde het aan Maloof. 'Wil je dit dan op zijn minst meenemen? Het zijn de persoonlijke gegevens van het meisje. En haar adres. Voor het geval dat je van gedachten verandert.'

'Dank je,' antwoordde Maloof. Hij pakte het papiertje aan en stopte het in zijn jaszak. 'Je weet natuurlijk maar nooit.'

'Ik denk dat Sami en jij echt iets... interessants zouden kunnen bereiken als jullie de handen ineen zouden slaan,' voegde de man eraan toe.

Februari–mei 2009

Michel Maloof besloot een wandeling te maken over de kade die pas was aangelegd langs het strand van Hornsberg. Hij droeg een dunne, zwarte jas over zijn donkere pak, en de gladde zolen van zijn schoenen waren niet geschikt voor deze ijzige ondergrond. Hij gleed regelmatig uit. In zijn ene hand had hij een zwarte aktetas, die als een soort tegengewicht diende en hem hielp zijn evenwicht te bewaren toen hij aan de andere kant van de Ekelundbrug het pad op liep dat naar het kanaal voerde.

Hij was vroeg. De bespreking zou pas om twee uur plaatsvinden, wat betekende dat hij nog twintig minuten de tijd moest zien te doden. Hij had zijn lichtgrijze Seat Ibiza bij de ingang van het kantoor van G4S geparkeerd, op Warfvingesväg. Het was de onopvallendste auto die hij ooit had bestuurd; als hij hem in een grote parkeergarage zou zetten, zou hij hem misschien zelfs straal voorbijlopen. Maar Maloof vond het belangrijk om niet te veel de aandacht op zichzelf te vestigen, en de Seat Ibiza leek speciaal voor dat doel te zijn ontworpen.

Toch had hij niet het geduld om bijna een halfuur in zijn auto te gaan zitten wachten.

Hij was nooit eerder zo dichtbij gekomen.

Tijdens de korte wandeling moest hij niet zijn zenuwen maar zijn opwinding zien te bedwingen.

Het was koud. Het weer was weer omgeslagen na een zachte januari, al lag er nog steeds geen ijs op het smalle kanaal. Misschien wilde de gemeente alle waterwegen openhouden? Hij wist niets van Stadshagen. Dit was niet zijn wijk.

Maloof was geboren in Libanon. Toen hij zes jaar oud was, was zijn gezin de bloedige burgeroorlog daar ontvlucht en per boot in Italië beland. Maar zijn vader had hun eindbestemming altijd helder voor ogen gehad; ze zouden naar Scandinavië trekken, het paradijs op aarde. Hoe en waarom zijn vader tot de conclusie was gekomen dat deze Noord-Europese landen de oplossing waren voor al hun problemen was de jonge Michel niet duidelijk geweest, maar hij had geleerd zijn vaders acties nooit in twijfel te trekken. Vanuit Italië ging de reis in noordelijke richting, en de felle kleuren en warme winters van het Middellandse Zeegebied maakten plaats voor het ruwe, koude Norrland. Maloofs enige herinnering aan die tijd was dat hij het ijskoud had. Altijd.

Maar na dat eerste jaar in Åsele, in het noorden van het land, ongeveer halverwege Östersund en Arvidsjaur, was zelfs Maloofs vader tot de conclusie gekomen dat hij de stilte, het donker en de bossen beu was. Hij liet zijn gezin opnieuw hun schamele bezittingen pakken. Zweden was nog altijd zijn droom, maar de levensomstandigheden zo dicht bij de Noordpool waren hem te extreem. Dus vestigden ze zich in een randgemeente van Stockholm, in de wijk Fittja, een plek die werd geassocieerd met criminaliteit, armoede en sociaal-maatschappelijke problemen. Toch ervoer het gezin juist daar dat gevoel van veiligheid waar het zo naar had verlangd. Het positieve gevoel overheerste. En in die wijk woonden ze vandaag de dag nog steeds.

Aan de voet van de Essingeledenbrug keerde Maloof om. Een dun laagje poedersneeuw bedekte het gras aan weerszijden van het pad, iets wat de grijze middag een beetje glans gaf.

Van alle wijken in Stockholm was het afgeschermd Stadshagen de meest anonieme. Het district had sinds de jaren vijftig dienstgedaan als industriegebied; het bood niets meer en niets minder dan goedkope vierkante meters en goed bereikbare kades. Pas recentelijk hadden de plaatselijke wethouders en stedenbouwkundigen zich gerealiseerd dat het bedrijventerrein veel meer te bieden had dan dat, en ze hadden staan popelen om het te transformeren in een aantrekkelijke woonwijk.

Terwijl Maloof weer terug over de kade langs het strand van Hornsberg wandelde en de gebouwen in wording zag opdoemen, waarvan de bouw tijdelijk was stilgelegd vanwege de kou, voelde hij zich zoals altijd opgelucht dat hij niet in het centrum van Stockholm woonde.

Hij vond het fijn in Fittja en voelde nooit de behoefte om de stad in te gaan. Hij wilde er juist ver bij vandaan blijven.

Hij wierp een blik op zijn horloge. Tien voor twee.

Hij haalde diep adem.

Achter de receptiebalie zat een oudere dame met een geföhnd blond kapsel en een bril met een zwart montuur. Op de muur achter haar glom het G4S-logo de werknemers als een soort relikwie tegemoet; een icoon waar ze een buiging voor konden maken elke keer dat ze het kantoorgebouw binnenstapten.

De dame keek Maloof streng aan terwijl hij de trap beklom die vanaf de straat naar binnen leidde.

Onbewust trok hij de knoop van zijn stropdas recht, streek vlug zijn lange haar achter zijn oren en haalde een hand door zijn nette baard. Toen glimlachte hij breed. ‘Ik heb om twee uur een afspraak met Anders Mild.’

De dame was niet gevoelig voor zijn charmes. Ze knikte weifelend en vroeg hem rechts van de receptiebalie plaats te nemen terwijl zij de secretaresse van Mild zou bellen.

De minimalistische bank zat nog oncomfortabeler dan hij eruitzag, en toen Maloof erop plaatsnam herinnerde hij zich weer hoezeer hij er een hekel aan had om een pak te dragen. De moderne snit zat te strak rond zijn schouders. Hij had de dag ervoor een donkerrode stropdas gekocht, en het had hem twintig minuten van groeiende frustratie gekost voordat hij er een nette knoop in had weten te leggen. Hoe kon je je als man in godsnaam succesvol voelen met een strop om je nek?

Maloof leunde naar voren en tuurde de gang in waar de kantoren zich bevonden. De man op wie hij wachtte, Anders Mild, was de

algemeen directeur van G4S in Zweden. Zonder de hulp van Zoran Petrovic was Maloof er nooit in geslaagd deze afspraak te regelen, en terwijl Milds secretaresse door de gang op hem af kwam lopen, realiseerde Maloof zich ineens hoe Petrovic te werk was gegaan.

Milds secretaresse was heel jong en heel aantrekkelijk.

Maloof kwam overeind. Hij beseftte dat hij het hengel van zijn zwarte aktetas veel te stevig vasthield. Hij schudde de hand van het meisje.

‘Kan ik iets voor u inschenken?’ vroeg ze, en ze ging hem voor naar een grote vergaderruimte die uitkeek over de daken van de omliggende gebouwen en over de bomen bij het kanaal. ‘Water? Of koffie?’

‘Graag,’ antwoordde Maloof. ‘Lekker, dank je wel.’

Halverwege de lange tafel schoof hij een stoel naar achteren, en hij zette zijn aktetas op de stoel ernaast.

‘Hebt u een beamer nodig?’ vroeg het meisje, die niet zeker wist of haar gast nu een glas water wilde of een kop koffie.

In eerste instantie begreep hij niet wat ze bedoelde.

‘Voor de presentatie?’ legde ze uit. ‘U gaat een presentatie geven aan meneer Mild, toch?’

‘Klopt. Maar ik heb geen beamer nodig,’ antwoordde hij terwijl hij zijn hoofd schudde en glimlachend een paar klopjes op zijn aktetas gaf. ‘Dit is mijn presentatie.’

Ze knikte, al interesseerde het haar zo te zien vrij weinig wat hij daarmee bedoelde, en toen ging ze haar baas halen.

Maloof was veel te nerveus om rustig te gaan zitten.

Zoran Petrovic en hij hadden het allemaal uitgezocht. G4S was het grootste beveiligingsbedrijf ter wereld. Ze waren actief in honderdvijfentwintig landen, en dat maakte hen tot een van de grootste werkgevers binnen de privésector; wereldwijd telde het bedrijf meer dan zeshonderdduizend werknemers. Het was allemaal begonnen in Kopenhagen. Op precies hetzelfde moment dat de donkere nachthemel werd verlicht door het vuurwerk dat de komst van de twintigste

eeuw moest inluiden, werd er een bescheiden bedrijfje opgericht waar men nachtbewaking kon inhuren. Een aantal decennia later werd de firma omgedoopt tot Group 4 Falck, maar het zou nog een tijd duren voordat het bedrijf echt een groeispurt zou maken.

‘Het draait allemaal om geld,’ had Petrovic aan Maloof uitgelegd. ‘Je kunt jarenlang het hoofd boven water houden zonder dat er echt iets hoeft te veranderen. Ik bedoel, wie heeft er niet ooit een beveiligingsbedrijfje gerund? Maar zonder middelen kom je nergens.’

Aan het begin van de daaropvolgende eeuw hadden de durfkapitaalverstrekkers plotseling belangstelling gekregen voor de beveiligingsindustrie. Ze openden hun geldkistjes en trokken hun zwaard. Het bedrijf kreeg weer een nieuwe naam, Group 4 Securicor, en het richtte zijn pijlen op de concurrentie. Het Zweedse ABAB, dat ooit in handen van de overheid was geweest, werd overgenomen door het groeiende bedrijf, en Petrovic, die in een nostalgische bui was geweest, had vervolgens een ellenlang en doelloos verhaal verteld over hoe hij vroeger ABAB-beveiligers op bedrijventerreinen om de tuin had geleid.

Group 4 Securicor, of G4S, groeide exponentieel op de beurs van Londen, en het bedrijf werd uiteindelijk opgedeeld in twee verschillende takken: G4S Secure Solutions, dat zich richtte op surveillance en bewaking, en G4S Cash Solutions, dat zich bezighield met waardetransport.

Anders Mild was verantwoordelijk voor G4S Cash Solutions in Zweden, en hij liet Maloof niet langer dan een paar minuten wachten in de vergaderruimte. Mild had blauwe ogen en een normaal postuur, al leek zijn nek amper zijn hoofd te kunnen ondersteunen, en hij ging gekleed in een glimmend grijs pak en een chic lichtblauw overhemd waarvan hij de boord had opengelaten. Hij beende met stevige passen om de vergadertafel heen, schudde Maloofs hand en knikte in de richting van de oudere man die achter hem aan naar binnen was gekomen maar had besloten om aan de andere kant van de tafel te blijven staan.

‘Michel, dit is Rick Almanza,’ zei Mild. ‘Rick is eindverantwoordelijke voor al onze activiteiten binnen Europa. Hij is mijn leidinggevende. Toen ik hem over deze afspraak vertelde, vond hij het zo interessant klinken dat hij uit Londen is komen overvliegen om erbij te zijn. Is het goed als we ons gesprek in het Engels voortzetten?’

Maloof glimlachte en knikte.

Kon dit waar zijn? Wat had Petrovic precies gezegd? Mild wist helemaal niets over Maloof, die niet eens zijn echte achternaam had gebruikt toen hij de afspraak had gemaakt, om te voorkomen dat eventuele zoekresultaten op Google roet in het eten zouden gooien. Vlogen mensen echt over uit Londen op grond van zulke vage voorstellen? Of werd hij er soms in geluisd?

Deze achterdocht was precies wat hij nodig had. Hij voelde zijn hartslag tot rust komen, zijn zenuwen maakten plaats voor adrenaline, en deze nieuwe uitdaging verscherpte zijn concentratie. Onder deze omstandigheden voelde hij zich als een vis in het water.

Hij werd altijd alleen maar zenuwachtig vlak voor een klus, nooit als hij ermee bezig was. Hij knikte en schudde enthousiast Almanza’s hand boven de tafel. ‘Engels. Geen enkel probleem. Ik voel me vereerd.’

Mild liep naar zijn leidinggevende aan de andere kant van de tafel en nam daar plaats.

Maloof overwoog even om naar het whiteboard te lopen, maar besloot dat uiteindelijk niet te doen. Hij was toch niet van plan om er gebruik van te maken.

Hij liet zijn blik even op de revers van Milds jasje vallen, waar een speldje van het G4S-logo op prijkte. Maloof had sinds zijn vroege tienerjaren waardetransportwagens overvallen waar datzelfde logo op stond. Zouden de twee mannen tegenover hem er enig benul van hebben dat ze zojuist een van de meest notoire dieven van Zweden hadden verwelkomd in de bestuurskamer van het grootste beveiligingsbedrijf ter wereld?

Op de gang strikte Sami Farhan zijn veters, trok een dik, donkergroen donsjack aan over zijn poloshirt en stond op het punt het trappenhuis in te stappen toen John wakker werd.

Hij bleef met gespitste oren in de deuropening staan, zijn vingers trommelden geluidloos op de deurklink. Het ledikant stond in hun slaapkamer, bij het raam. Omdat het pas zes uur 's ochtends was, had hij de slaapkamerdeur achter zich dichtgetrokken om te voorkomen dat Karin of zijn zoontje wakker zouden worden. Hij was muisstil en het gebrabbel leek even te stoppen, maar toen hoorde hij de baby hoopvol kirren, een geluid dat geleidelijk aanzwol.

Die kleine was duidelijk wakker aan het worden.

Sami deed de voordeur zachtjes dicht en liep snel terug naar de slaapkamer, met zijn jas en schoenen nog aan. Karin sliep nog, al draaide ze zich humeurig om in het grote tweepersoonsbed. Ze was er die nacht al twee of drie keer uit geweest, hij wist het niet meer precies. Sami tilde het lijfje uit het ledikant en drukte zijn zoontje tegen zijn zachte donsjack terwijl hij hem zachtjes heen en weer wiegde. Maar het was allemaal tevergeefs. John had honger, en wiegen zou dat probleem niet oplossen.

‘Hoe laat is het?’ mompelde Karin in haar kussen. Sami legde de baby voorzichtig naast haar op bed. De geur van moedermelk deed John bijna brullen, dus trok Karin het dekbed van zich af en ontblootte haar borst, waarbij ze ook haar bolle, zwangere buik onthulde. ‘Waar ga je zo vroeg heen?’ vroeg ze. Ze wist nog altijd niet hoe laat het was.

Het zweet brak hem uit in zijn dikke jas. Hij stond daar besluiteloos en nerveus heen en weer te wiegen alsof hij de baby nog steeds vasthad. En hij kon zijn blik niet van hen afhouden. Zijn zwangere vrouw die hun kind de borst gaf. Zijn gezin. De geur van hun lichamen vulde de kamer. Huid, intimiteit.

‘Ga je naar school?’ vroeg ze.

Hij bromde iets. Dat kon worden opgevat als een bevestiging zonder dat het er daadwerkelijk een was.

‘Hoe laat is het?’

Het moment dat Karin haar ogen zou opendoen en haar hoofd zou draaien, zou ze de wekkerradio op hun nachtkastje zien. Hij besloot haar de waarheid te vertellen. ‘Vijf over zes.’

‘Beginnen die lessen tegenwoordig zo vroeg?’ Ze glimlachte, maar haar ogen waren nog steeds dicht. De baby dronk gulzig.

Sami volgde een opleiding tot kok in Kristineberg. Het was het tweede semester. Hij had altijd al goed kunnen koken, maar nu zou hij het vak écht gaan leren. Hij had het haar beloofd. Toen ze voor het eerst zwanger was geworden, had ze hem een ultimatum gesteld. Op de voor haar zo kenmerkende nuchtere wijze had ze hem te verstaan gegeven dat als de vader van haar kind mogelijk in de gevangenis zou belanden, ze een andere vader voor hem zou zoeken, eentje met grotere ambities. Als Sami niet zou stoppen met het plannen van de ene spectaculaire overval of inbraak na de andere, kon hij beter direct maken dat hij wegwam, voordat hij zich aan de baby zou hechten. En de baby aan hem.

Sami had er geen moment over hoeven twijfelen; hij had geweten wat hem te doen stond. Hij had alles over voor Karin.

Daarom had hij zich ingeschreven voor de koksopleiding. Hij had eindelijk besloten een echte baan te zoeken.

‘We gaan met de hele klas naar Frihamnen. De vissersboten opwachten met hun vracht schaal- en schelpdieren,’ antwoordde hij, waarbij hij de waarheid maar een beetje geweld aandeed.

Zoals altijd ging zijn verhaal gepaard met wilde arm- en handbewegingen. Hij wees in de richting van Frihamnen, beeldde

de vissersboten uit die de haven in voeren, en maakte een gebaar dat met een beetje fantasie kon doorgaan voor de uitbeelding van een schaal- of schelpdier.

‘Oké,’ fluisterde Karin glimlachend. ‘Ga maar snel dan. Misschien vallen wij nog wel even in slaap...’

Hij knikte en tikte zo snel met zijn voet op de grond dat het leek alsof hij probeerde mee te tappen op de maat van een technonummer. Toch kon hij zich er niet toe aanzetten om in beweging te komen. John was luidruchtig aan het drinken. Karin merkte dat hij aarzelde. Ze deed eindelijk haar ogen open en keek hem aan. Hij stond in vol ornaat voor haar.

‘Je bent onweerstaanbaar,’ zei ze glimlachend. ‘Blijf daar nou niet zo staan treuzelen, knapperd. Hup, wegwezen.’

Hij grijnsde, knikte weer en verbrak de betovering door zich met een ruk om te draaien en de gang in te stappen. Hij holde de ongelijke traptreden van hun oude flatgebouw op Högbergsgatan af. Die duizenden uren die hij als tiener in de boksring had doorgebracht hadden hem bepaald geen windeieren gelegd; hij vloog bijna naar beneden.

Toen hij de koude februarilucht in stapte, was hij trots. Tijdens al hun ontmoetingen en gesprekken afgelopen herfst had hij dat gevoel voor zich gehouden. Er waren zoveel losse eindjes geweest dat hij het niet had aangedurfd om er te veel bij stil te staan. Maar nu durfde hij eindelijk te geloven dat het ging gebeuren.

Sami holde de straat door. De sneeuw die ’s nachts was gevallen zou weer smelten naarmate de dag zou vorderen. Hij beende de hoek om, Katarina Västra Kyrkogata op, waar de kale bomen op het kerkhof als zwarte silhouetten afstaken tegen de donkergrijze hemel. De zon zou nog lang niet opkomen.

Hij was van plan om rond lunchtijd weer thuis te zijn, bij Karin, na een vlugge stop bij de slijterij Systembolaget om een grote fles Moët te kopen zodat ze het konden vieren.

Toen hij bij de auto aankwam, stapte hij met een glimlach achter het stuur. Hij herinnerde zichzelf eraan dat hij het zonder Karin en John nooit zo ver zou hebben geschopt. Zonder hen zou hij misschien niet eens een poging hebben gedaan.

Hij reed richting Katarinavägen en dacht terug aan al die keren dat ze hem hadden gewaarschuwd, die verbitterde oud-vrijgezellen die hun onbezorgde leventje misten. Zij die al wisten dat de komst van een baby in eerste instantie leidde tot een slaaptekort en daarna tot een gebrek aan seks, waarna je je plotseling realiseerde dat je helemaal geen leven meer had. Hij moest ze deels gelijk geven. Hij sliep slecht en zijn seksleven was niet om over naar huis te schrijven.

Maar John was het allemaal waard.

Veranderingen waren altijd moeilijk. Mensen bleven jarenlang bij dezelfde werkgever hangen omdat ze het niet aandurfdën een andere weg in te slaan. Ze spraken af met jeugdvrienden met wie ze al jaren niets meer te bespreken hadden, omdat het makkelijker was om hen op te bellen dan om nieuwe mensen te ontmoeten. Sami's eigen jeugd was één lange ontdekkingsreis geweest door de zuidelijke randgemeenten en buitenwijken van Stockholm. Of hij uiteindelijk nou op twintig of veertig verschillende adressen had gewoond, hij had geen idee, maar het deed er ook niet toe. In die tijd was er nog geen sprake geweest van segregatie. Toen hadden mensen van alle geloven en nationaliteiten gewoon op één grote hoop gewoond. Moslims, christenen en joden. Turken, Irakezen en Joegoslaven. Hij had geleerd om met iedereen overweg te kunnen, had geen moeite om vriendschappen te sluiten met zowel Finse migranten als Afrikaanse vluchtelingen. Hij had zich ontpopt als een kameleon, zich gedwongen gezien zich snel aan te passen aan nieuwe situaties.

Dat kwam hem in zijn latere leven goed van pas. Hij had al eerder met het idee gespeeld, maar deze keer zou het echt gaan gebeuren. Voor Karin en zijn kinderen, geboren of ongeborn, zou hij het criminele leven achter zich laten. Hij zou vervellen als een slang. Al zou hij

geen contacten schrappen uit zijn duizenden namen tellende bestand; hij zou er zelfs enkele nieuwe aan toevoegen.

Het was niet de makkelijkste weg, maar het was zijn weg.

Sami reed over de Skeppsbrug in de richting van Blasieholmen. Het was dinsdagochtend en er was nog niet veel verkeer op de weg in de binnenstad. Aan de overkant van het water kon hij het schip Chapman zien liggen, dat nu een hostel was. De verlichte witte romp lag sereen in het inktzwarte water.

Hij was ruim op tijd. Wat hij verstond onder ‘voorzichtig zijn’, zouden anderen misschien omschrijven als ‘zelf de controle willen houden’.

Hij ging daadwerkelijk naar Frihamnen. Maar hij was in zijn eentje, werd niet vergezeld door zijn klasgenoten van de koksopleiding. Hij zou niet meer plaatsnemen in de schoolbanken, geen les meer krijgen in de kunst van het koken. Hij zou zijn gezin namelijk nooit het leven kunnen bieden dat het verdiende door komkommers in plakjes te snijden voor saladebuffetten of door bearnaisesaus over filets mignon te gieten.

Deze dag, deze ochtend, markeerde het begin van hun nieuwe leven. En zoals altijd had hij erg veel geluk gehad met de kans die hem in de schoot was geworpen. Het was niet makkelijk geweest om het geld bij elkaar te sprokkelen. Hij had al zijn bezittingen erin gestoken, had al zijn geld moeten opnemen bij de bank. En hij had investeerders moeten zoeken. Eerst had hij aangeklopt bij zijn broers. Ze hadden hem uitgelachen en hem gekscherend ‘de vishandelaar’ genoemd. Maar uiteindelijk waren ze toch over de brug gekomen, net als vele vrienden en kennissen van hem. Zelfs Karins oom had zich aangeboden als geldschietter, en dat allemaal zonder dat zij er iets van wist. Schoon geld voor legale praktijken.

Toen hij aankwam bij het Nybroplein, was de stad duidelijk wakker aan het worden. Er waren mensen onderweg van Strandvägen naar

Hamngatan, en van Blasieholmen naar Östermalm. De meest welvarende wijken van Stockholm hadden Sami, als inwoner van Södermalm, nooit aangesproken. Bovendien was hij zich in de binnenstad veel meer bewust van het bestaan van die wijken dan waar hij woonde, en hij was er al eerder helemaal klaar mee geweest. Karin was geboren en getogen in de straten rondom het Nytorgetplein, ook in Södermalm, waar zich bovendien een aantal van de beste scholen van de stad bevond. Ja, hun kinderen zouden opgroeien in Södermalm.

Sami hield al zo lang als hij zich kon herinneren van Karin. Hij was er altijd van overtuigd geweest dat voor iedereen ergens de grote liefde rondliep, en hij had geluk gehad; hij had de zijne ontmoet toen hij nog maar een tiener was.

Op het moment dat zij van een onbereikbare jeugdotsessie in zijn daadwerkelijke vriendinnetje was veranderd, was zijn liefde voor haar nog groter geworden, op een manier die hij zich van tevoren nooit had kunnen indenken. Vage dromen werden een fysieke realiteit. In zijn fantasieën kwamen geen bijna-lege tandpastatubes, vieze borden en verfrommeld ondergoed op de badkamervloer voor. Maar hij had zich ook nooit kunnen voorstellen hoe de huid van haar buik 's ochtends zou ruiken, hoe haar ogen zouden fonkelen als ze naar hem keek of hoe ze zijn handen zou beetpakken wanneer hij een verhaal vertelde, hoe ze hem stevig vast zou houden en diep in zijn ziel zou kijken. Ze had dingen over hem ontdekt waar hij zichzelf niet eens bewust van was geweest.

Toen ze een nieuwe rol ging vervullen door de moeder van zijn kind te worden, had zijn liefde opnieuw een transformatie doorgemaakt. Dat werd hem altijd duidelijk op de momenten dat hij nadacht over hoe hij zich zou voelen als hij haar kwijt zou raken. Daar was hij altijd bang voor geweest, maar hij kon zich gewoon geen leven zonder Karin voorstellen. De gedachte alleen al was te pijnlijk.

En daarom zat Sami op die donkere, vroege februariochtend in de auto. Via Strandvägen reed hij zijn nieuwe leven tegemoet.

‘Dit is het,’ zei Michel Maloof in het Engels. Hij tilde de zwarte aktetas van de stoel naast hem en zette hem op tafel. Anders Mild, de algemeen directeur, en Rick Almanza, de bestuursvoorzitter, staarden er argwanend naar.

‘Je aktetas?’ vroeg Mild. ‘Maar... Ik denk dat ik het dan verkeerd heb begrepen. Ik dacht dat we zouden bespreken hoe we onze Zweedse distributieactiviteiten konden stroomlijnen.’

‘Jazeker, jazeker.’ Maloof lachte zijn witte tanden bloot, die fel afstaken tegen zijn donkere baard. ‘U had het niet beter kunnen verwoorden. Het gaat om stroomlijnen. Onder andere in Zweden.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Mild.

‘Ik bedoel dat mijn voorstel, nu we toch in het Engels praten, misschien wel van pas zou kunnen komen in andere landen dan alleen Zweden.’

In dit soort situaties moest je altijd bluffen.

Maloof wist nog steeds niet zeker of de Engelsman wel was wie hij beweerde te zijn. Het idee dat de bestuursvoorzitter was komen overvliegen om hem te spreken leek hem absurd. Maar de oudere man zweeg, en het leek eerder alsof hij Maloof gewoon aandachtig bestudeerde dan dat hij hem aan een verhoor wilde onderwerpen.

‘Laat me u iets vertellen over deze aktetas,’ vervolgde Maloof. Hij had Milds secretaresse wijsgemaakt dat hij uit Malmö was komen overvliegen voor deze afspraak in Stockholm. ‘Gisteren plaatste ik hem onder mijn vliegtuigstoel. En vanochtend lag hij naast me terwijl ik hiernaartoe reed. Hoeveel mensen hebben hem opgemerkt, denkt u?’

Dat was een retorische vraag. Het zwarte koffertje op de tafel was zo anoniem als de vergaderruimte waarin ze zaten. Hij zag er noch goedkoop noch duur uit, en de ontwerpers leken een zo eenvoudig mogelijk model te hebben beoogd. Van een afstand zag de tas eruit alsof hij van leer was, maar als je hem van dichtbij bekeek zou je eerder denken dat hij van plastic was.

‘Bedoel je...’ vroeg de Engelsman. Het drong tot hem door waar Maloof op zinspeelde.

‘Absoluut,’ zei Maloof glimlachend en daarna grijnzend: ‘Deze tas is niet het zoveelste inwisselbare model; hij is betrouwbaarder dan alle andere veiligheidstassen op de markt. Er past veel meer in.’ Hij waakte ervoor dat zijn trots ontaardde in arrogantie. Maar de waarheid was dat Maloof zelf ook gefascineerd was door de aktetas die voor hem op tafel lag.

Tot Mild leek ook te zijn doorgedrongen wat het doel van deze bespreking was, wat Maloof hier deed. De directeur wiebelde ongemakkelijk in zijn stoel en slaakte een zucht. G4S werd overstelpt door vertegenwoordigers die nieuwe veiligheidstassen probeerden te verkopen. Een Zweeds bedrijf, SQS, dat in Skellefteå in het noorden van het land was gevestigd, was zelfs al in de productiefase beland en had inmiddels een aantal andere Europese klanten aan zich weten te binden. Maloof wist zeker dat SQS, net als al die andere bedrijven, ook had geprobeerd een afspraak te maken met de directie van G4S. Maar zonder een Zoran Petrovic die de secretaresse van de directeur wist te versieren, waren die deuren gesloten gebleven.

Mild kon er nu alleen niets meer aan doen; Maloofs tas lag al op tafel. ‘Is dat werkelijk mogelijk?’ vroeg hij. Hij leek er zo zijn bedenkingen bij te hebben. ‘Is die tas echt zo ruim vanbinnen?’

Zonder omhaal van woorden en met een aanstekelijk enthousiasme begon Maloof uitgebreid te demonstreren hoe de aktetas er vanbinnen uitzag.

G4s maakte al jaren gebruik van blauwe veiligheidstassen die in Zuid-Duitsland werden geproduceerd. Een van Petrovic' Servische connecties had een rondleiding gehad in de fabriek die op een uiterst geheime locatie lag, en daar was het idee ontstaan. De Duitse tassen waren groot en log, wat inhield dat de beveiligers steekwagentjes moesten gebruiken, en het was dan ook onmogelijk om níét de aandacht op jezelf te vestigen wanneer je ergens geld kwam ophalen of afgeven. G4s had van de nood een deugd gemaakt en de grote blauwe tassen tot draagbare spionnencentra getransformeerd. Naast een gps-tracker met een bereik van honderd kilometer bevatten de tassen ingebouwde beveiligingscamera's en verborgen microfoons. Dat betekende dat ze alles registreerden en documenteerden wat een potentiële dief zei en deed. Vrienden van Maloof waren zich daar pijnlijk bewust van geworden in de rechtbank, toen de openbaar aanklagers het hof bewijzen hadden gepresenteerd die onmogelijk konden worden weerlegd.

De beste eigenschap van de tas, volgens Petrovic, was het hightech-veiligheidsslot. Dat was onmogelijk te openen met een simpele loper, laat staan met een schroevendraaier, breekijzer of grof geweld. Een stel onervaren jochies of een opportunistische junkie zouden het nooit voor elkaar krijgen dat slot open te breken. En zelfs beroepsovervallers die de blauwe tas meenamen naar hun werkplaats en grof geschut inzetten kwamen met lege handen te staan. Elke tas bevatte een bom die tot ontploffing kwam op het moment dat het slot werd geforceerd. Hierbij explodeerden er verfampullen. Het geld, en soms ook de kleding van de dieven, werd daarbij onbruikbaar.

De zwarte tas die Maloof op die bewuste dinsdagmiddag in februari aan de Europese tak van G4s demonstreerde, had precies dezelfde eigenschappen als de blauwe veiligheidstassen. En aangezien het bedrijf uit Skellefteå zijn product nog niet had gepatenteerd, had deze tas enkele elementen van dat ontwerp overgenomen.

Maar de zwarte aktetas was op twee cruciale punten superieur; hij was vanbinnen veel ruimer dan de blauwe tassen. Alle beveiligingstrucs

en technologische snufjes waren gecomprimeerd en zaten verstopt in de klep en in de bodem, waardoor er meer ruimte overbleef voor de waardevolle spullen die vervoerd moesten worden. Dat resulteerde in een discrete lichtgewicht tas, zeker als je hem vergeleek met de blauwe monsters die momenteel werden gebruikt.

‘Ongelooflijk,’ zei Mild toen hij eenmaal overtuigd was.

‘Absoluut,’ beaamde Maloof. ‘De tassen worden gefabriceerd in Slovenië. Daarom zijn ze ook nogal... prijzig.’ Hij keek beide heren strak aan. Ze hadden het kostenplaatje nog niet besproken; de mannen hadden niet naar de prijs gevraagd en Maloof had er niet over willen beginnen totdat hij er zeker van was dat hij ze had overtuigd. Maar afgaande op hun enthousiaste geknik tijdens zijn demonstratie durfde hij voorzichtig optimistisch te zijn. De Engelsman was iets moeilijker te doorgronden, maar ook hij schonk Maloof nu een flauwe glimlach.

De oudere man schraapte zijn keel en richtte zich tot Mild. ‘Dit was een aangename verrassing,’ zei hij. ‘Werkelijk.’

Het Brits-Engels dat Almanza sprak was van het soort waar Maloof mee was opgegroeid op de televisie eind jaren zeventig; de man klonk als een personage uit een serie die zich afspeelde in een kasteel of op een idyllisch landgoed, alsof ook hij een heel leger aan bedienden had en in de weekenden in groene tweed kleding op vossenjacht ging.

De Engelsman richtte zich tot Maloof. ‘Ik ben voor een conferentie in Zweden en ik vlieg morgenavond pas weer naar huis,’ legde hij uit. ‘Anders vroeg of ik bij deze bespreking aanwezig wilde zijn, en ik stemde toe omdat ik verder niets dringends te doen had. Maar ik ben oprecht blij dat ik ben gekomen.’

Maloof probeerde een zelfgenoegzame glimlach te onderdrukken, maar slaagde daar maar half in. Hij streek over zijn baard en keek trots naar zijn zwarte veiligheidstas, alsof het ding een buitengewone prestatie had geleverd.

‘Uiteraard is er nog wel het een en ander dat we moeten bespreken,’

vervolgde Almanza. ‘Onder andere hoe het gesteld is met de beveiliging in de Sloveense fabrieken.’

‘Natuurlijk,’ zei Maloof.

‘En de exclusiviteitsclausule.’

Maloof knikte. ‘Zodra G4s een order plaatst, zullen uw concurrenten ons product uiteraard niet meer kunnen bestellen.’ Hij glimlachte breed.

De Engelsman knikte tevreden. De heren leken zich niet bepaald druk te maken om de kosten van de tas. Ze hadden er nog steeds niet naar gevraagd. Maloof had van tevoren bedacht dat hij twintigduizend kronen per tas wilde vragen, maar hij realiseerde zich nu dat hij dat makkelijk kon opschroeven naar dertigduizend. Het zou de mannen werkelijk niets kunnen schelen. Hij durfde er bijna niet aan te denken hoeveel geld dat zou opleveren op de Zweedse markt, laat staan als dit zou uitdraaien op een Europese deal.

Volgens Petrovic waren de productiekosten per tas vijfduizend kronen. Het aantal veiligheidstassen dat G4s nodig had voor gebruik binnen Zweden lag rond de tienduizend.

Dat kwam neer op een duizelingwekkend bedrag.

‘En ik zal even moeten overleggen in Londen,’ voegde Almanza daar tussen neus en lippen door aan toe, ‘maar ik vermoed dat mijn enthousiasme wel zal overslaan op mijn collega’s.’ Hij trok een zelf-verzekerde wenkbrauw omhoog om aan te tonen dat dat inderdaad slechts een formaliteit betrof, en Mild knikte instemmend. ‘Zou je een dezer dagen naar Londen kunnen komen om deze demonstratie opnieuw te geven?’

Maloof glimlachte en ging weer zitten. ‘Natuurlijk. Geen probleem.’

Almanza schonk hem een tevreden blik.

Toen Maloof bijna dertig jaar geleden met zijn gezin in Stockholm was geland, had hij zijn Libanese paspoort verscheurd en door het toilet gespoeld voordat ze bij de paspoortcontrole waren aangekomen. Zo deed je dat toen; dat was het advies dat hun familieleden die al in Zweden waren hun hadden gegeven. Zonder een paspoort werd

je als een staatloze vluchteling geregistreerd, en daarmee was de kans dat ze je zouden terugsturen minimaal. Want waar zouden ze je naar terug moeten sturen? Maar in de jaren daarna was Maloof die vroege ochtend in een toilethokje op het vliegveld gaan betreuren. Hij en zijn gezin mochten in Zweden blijven, maar het was bijna onmogelijk om aan een Zweeds paspoort te komen als je geen buitenlands paspoort had om ervoor in te wisselen. En toen ze jaren later eindelijk op het punt hadden gestaan Maloof te naturaliseren, was hij voor het eerst gearresteerd.

Daardoor had hij weer achteraan in de rij moeten aansluiten. En dat was daarna keer op keer gebeurd. Maloof was inmiddels tweeëndertig, maar had nog altijd geen paspoort, Libanees noch Zweeds. En aangezien Engeland geen Schengenland was, kon hij dus met geen mogelijkheid naar Londen vliegen. Hij zou een afgevaardigde moeten sturen. Petrovic zou zijn plaats moeten innemen. Dat zou geen probleem moeten zijn.

Almanza stond op en Mild daarna ook.

‘Hartelijk bedankt, Michel,’ zei de Engelsman. ‘We kijken ernaar uit om zaken met je te doen.’

Maloof kwam ook overeind. Het duizelde hem, hij was even helemaal van slag. Hij schudde beide heren aan de andere kant van de tafel de hand. Hij had zojuist meer geld verdiend dan hij ooit voor mogelijk had gehouden. Miljoenen kronen. Tientallen miljoenen. ‘Dank u wel. En wat de prijs betreft...? De hoeveelheid tassen die u wilt afnemen en de leverdatum...?’

Almanza schoot in de lach. ‘We hebben tijd genoeg om het daarover eens te worden,’ zei hij. ‘Ons contract met onze huidige leverancier verloopt pas in 2024. Dat geeft ons vijftien jaar de tijd om te onderhandelen.’

Maloofs glimlach verdween van zijn gezicht. Had hij Almanza goed verstaan? Of had hij het verkeerd begrepen?

‘Ik neem aan dat je wel zult begrijpen,’ legde Mild in het Zweeds uit, ‘dat we aan handen en voeten zijn gebonden zolang ons huidige

contract nog loopt. Maar we plannen altijd vooruit bij G4S, en ik hoop dat jij dat ook wilt doen.'

2024?

Namen ze hem nou in de maling?

Sami Farhan sloeg linksaf, Tegeluddsvägen op, en stak het spoor over in de richting van de kantoorgebouwen en pakhuizen in Frihamnen. Het was halfzeven 's ochtends, het was nog donker, en hij trommelde zenuwachtig met zijn vingers op het stuur.

Vergeleken bij de slaperige binnenstad was de haven een en al bedrijvigheid. In het felle licht van de schijnwerpers, die hier de functie van straatlantaarns hadden, manoeuvreerden bestelwagens en vrachtauto's over Frihamnsgatan en tilden hijskranen containers van schepen. De gedachte dat een dergelijke metalen kist het startschot zou geven voor Sami's nieuwe leven maakte hem hyper.

Hassan Kaya's kantoor zat in Magazijn 6, en Sami parkeerde zijn auto naast de laad- en loskade.

Over een klein halfuur zou de boot aanmeren.

Niets had hem tegen kunnen houden; hij wilde het met eigen ogen zien. Hij had Ibrahim Bulut, degene die hem over het project had verteld, ook uitgenodigd te komen. Het zou een memorabel moment worden.

Vier maanden geleden was Sami voor het eerst het benauwde, rommelige kantoor van Kaya binnengestapt, dat op de tweede verdieping aan een smalle, raamloze gang lag. Bulut had de heren aan elkaar voorgesteld.

In zijn tienerjaren had Sami samen met Bulut in de ring gestaan, van een boksschool die Linnea heette. Ze hadden niet langer dan een paar maanden tegen elkaar gebokst, maar in die tijd was de basis

voor een langdurige vriendschap gelegd. Ze hadden elkaar in de jaren daarna zo af en toe gezien, en een paar jaar geleden zelfs een aantal klussen samen gedaan. Maar daarna had Bulut gedaan wat Sami nu ook van plan was; hij had zijn leven een andere wending gegeven. De Turk had het criminele wereldje achter zich gelaten en runde nu een succesvol bedrijf in Årsta dat bloemen importeerde. Via zijn werk was hij afgelopen herfst in contact gekomen met Hassan Kaya, net op het moment dat Kaya bezig was geweest een nieuw bedrijf op te zetten. Dat Sami daarbij betrokken was geraakt, kwam puur doordat hij met Bulut in de auto had gezeten toen Kaya hem had gebeld om over zijn plannen te vertellen.

Een paar dagen later hadden ze elkaar ontmoet in Kaya's kantoor in Magazijn 6. Het had er vochtig geroken, en overal hadden stapels documenten en papieren gelegen. Sami had plaatsgenomen op een houten stoel en Kaya's plannen aangehoord.

Hij draaide al een behoorlijke tijd mee, had Kaya verteld, en hield zich al sinds de jaren negentig bezig met de import van zowel verse als bevroren schaal- en schelpdieren. Maar nu ging hij het over een andere boeg gooien; hij ging niet langer de strijd aan met de grote spelers in het veld, ICA en Axfood, en was op zoek naar nieuwe compagnons. Hoewel er in het algemeen vooral in de Noordzee naar garnalen en mosselen werd gevist, waren de schaal- en schelpdieren in de Noordelijke IJszee van veel betere kwaliteit. De reden dat maar enkelen zich daaraan waagden was dat de terugreis naar Zweden vaak een behoorlijke tijd in beslag nam omdat de zee daar nogal woest was. Maar Kaya had een kapitein gevonden die de schaal- en schelpdieren direct invroor zodra ze op de boot werden geladen, en die deze superieure kwaliteitsproducten leverde tegen een schappelijke prijs. De winstmarge voor de groothandels was enorm, en dus zouden ze geld als water gaan verdienen.

Kaya had zijn plan neergekrabbeld op een papieren servetje dat hij uit een kartonnen eetbakje van de afhaalchinese op Valhallavägen viste. Sami had het papiertje met cijfers mee naar huis genomen. Zo

kon hij voor zichzelf uitrekenen hoeveel geld er te verdienen viel in de importbranche.

‘We gaan een bedrijf opzetten,’ had Kaya uitgelegd. ‘Jij, Ibrahim en ik. Mijn kapitein moet de vrieskisten aan boord vervangen, en daarvoor is kapitaal nodig. Ibrahim heeft beloofd tien miljoen kronen in het bedrijf te stoppen, en ik doe hetzelfde. Hoeveel wil jij investeren?’

Na die bespreking had Sami zich overweldigd gevoeld. Hij had niet zoveel geld. Pas toen hij eerst zijn eigen spaarrekening had geplunderd en daarna zijn broers zover had weten te krijgen hem het overgrote deel van hun spaargeld te lenen, had Sami het voor elkaar gekregen om ook een aantal vrienden en Karins oom te overtuigen om mee te doen. Zo had hij vijf miljoen kronen bij elkaar gesprokkeld. In ruil daarvoor kreeg hij een aandeel van twintig procent in het importbedrijf.

Hij had Karin wel over het project verteld, maar verzwegen hoeveel risico hij nam.

Ach, zijn leven bestond nu eenmaal uit risico’s nemen.

Toen Sami die koude februariochtend de twee trappen in Magazijn 6 op rende om iets met Kaya te bespreken, was hij niet verbaasd toen de deur van het kantoortje op slot bleek te zitten. Kaya had Sami geadviseerd om de boot niet te komen onthalen; voor iemand die het al talloze keren eerder had meegemaakt was het uitladen van een container vol bevroren garnalen allesbehalve een spectaculaire gebeurtenis.

Maar Sami had het nog nooit eerder meegemaakt.

Hij haastte zich de trap weer af, het gebouw uit. Het water van de Oostzee was een paar graden warmer dan de kille ochtendlucht. Daarom hing er een mist over de baai en de kade, en zijn gezicht werd vochtig toen hij de weg overstak. Het was tien voor zeven, en hij glimlachte toen hij Buluts witte Mercedes aan het einde van de kade geparkeerd zag staan.

De succesvolle groothandelaar stapte uit zijn auto toen hij Sami aan zag komen lopen, en de mannen begroetten elkaar.

‘Het is verdomme tijd om wat geld te gaan verdienen!’ zei Bulut met een schorre lach. Een ademwolkje verliet zijn mond, alsof zijn lach werd gevangen in een tekstballon. ‘Waar is de boot?’ vroeg hij terwijl hij om zich heen keek.

Sami schudde zijn hoofd en wees lukraak in de richting van de haveningang. ‘Jij bent degene die dit soort dingen weet. Ik heb geen idee. Zijn boten net als vliegtuigen? Meren ze op vaste tijden aan, of hoe gaat dat in zijn werk?’

‘Landen vliegtuigen ooit op tijd dan?’ vroeg Bulut. ‘Heb je de vrachtauto’s al gezien?’ Kaya had hun schetsen laten zien van vrachtauto’s die hun bedrijfslogo droegen. Ze hadden verwacht dat de wagens daar al hadden gestaan om de vracht in te laden, maar ze waren in geen velden of wegen te bekennen. Sami sprong op zijn plek op en neer als een kind dat per direct antwoord wilde op zijn vragen.

De klok sloeg zeven uur, en de twee vrienden babbelden over de pakhuizen in Årsta en hoeveel geld ze zouden gaan verdienen aan de bevroren schaal- en schelpdieren. Ondertussen probeerden ze zo goed en zo kwaad als het ging warm te blijven. Sami bleef naar de Oostzee kijken in de hoop een glimp op te vangen van de boot.

Maar er was nog geen boot te bekennen, en ook nog steeds geen vrachtauto’s.

Tegen halfacht kon Sami zijn frustratie niet langer verbergen. Hij droeg Bulut op bij de Mercedes te blijven terwijl hijzelf navraag ging doen bij een stel mannen die goederen aan het uitladen waren.

Sami liet de dingen nooit aan het toeval over. In de twee maanden die er waren verstreken sinds hij had besloten te investeren in het project, had hij Kaya duizend vragen gesteld, en Kaya had ze allemaal geduldig beantwoord. Daardoor wist Sami niet alleen dat de boot onder Estlandse vlag voer, maar ook wat de naam van het vaartuig was en waar het zou aanmeren.

Maar niemand die die ochtend in de haven aan het werk was had ook maar enig idee wat er gebeurd zou kunnen zijn.

Om kwart voor acht besloot Sami Kaya te bellen. De telefoon ging over, maar er werd niet opgenomen. En voor het eerst werd hij ook niet doorgeschakeld naar de voicemail.

‘Dit bevalt me niet,’ zei Sami toen hij terugkwam bij Bulut en de auto. ‘Snap je wat ik bedoel? Dit ziet er niet goed uit.’ Hij trommelde op zijn borst, over zijn donsjack heen.

‘Je bent weer eens paranoïde,’ zei Bulut glimlachend. Hij leunde tegen zijn Mercedes en rookte een sigaret. ‘Zoals altijd.’

‘Het gaat hier niet alleen om mijn geld, hè? Begrijp je dat wel? Mensen verwachten dingen. Van alle kanten.’

‘Ja ja,’ zei Bulut, ‘dat heb je me nu al honderd keer verteld.’

‘Nou, waar blijft die boot dan, verdomme?’ Sami trommelde nu met zijn hand op zijn dijbeen en schudde zijn hoofd.

‘Wil je anders even in de auto gaan zitten?’ stelde Bulut voor. Hij schoot zelf ook langzaam in de stress door het gedrag van zijn vriend.

Ze namen plaats in de Mercedes en Bulut draaide de contactsleutel om zodat hij de verwarming aan kon zetten. De mannen staarden in stilte naar de verlaten haveningang terwijl Sami nog altijd met zijn handen trommelde. Op zijn dijbenen, op het dashboard, op de autodeur.

Na een paar minuten kon hij er niet meer tegen. ‘Ik ga kijken of Kaya al op kantoor is.’

Bulut knikte.

Toen Sami voor de tweede keer die ochtend de gang van Magazijn 6 in liep, waren de meeste kantoordeuren nog steeds gesloten. Hij klopte op die van Kaya. Eerst zachtjes, toen iets harder. Er gebeurde niets.

Hij pakte zijn telefoon en probeerde het nummer waarop de schaal- en schelpdierenimporteur in het verleden altijd bereikbaar was geweest opnieuw te bellen. De telefoon ging weer over, maar er nam weer niemand op.

Met de telefoon tegen zijn oor gedrukt bestudeerde Sami de dichte

deur. Sommige kantoren hier in de gang hadden metalen deuren, maar deze was van hout. Hij stopte de telefoon terug in zijn zak en duwde met zijn schouder tegen de deur. Die gaf mee. Niet veel, maar genoeg om te weten dat het de moeite waard was om het nogmaals te proberen, met iets meer kracht deze keer.

Na vijf keer beuken begaf de deur het. De deurpost brak met luid gekraak open en Sami struikelde het kantoortje binnen dat hij al zo vaak had bezocht.

Nu stond het leeg. Zelfs het bureau was verdwenen.

Hij voelde het bloed kloppen in zijn slapen.

Er zou geen boot aanmeren. Er zouden geen vrachtauto's komen.

Als een tijger in een te kleine kooi sloop Sami door de ruimte. De klootzak had ze genaaid.

Bulut zat nog te wachten in zijn auto. Sami rukte het portier open. 'Hij is weg! Hoor je wat ik zeg? Weg! Het kantoor is leeg, zijn telefoon staat uit. Shit! Shit, shit, shit. Kom, we rijden nú naar die hufter toe om een hartig woordje met hem te spreken.'

'Waar heb je het in godsnaam over?' Alle kleur was uit Buluts gezicht verdwenen.

'Hij heeft ons genaaid. Er is verdomme geen boot. We gaan nu naar die smeerlap toe om ons geld terug te eisen.'

'Maar,' zei Bulut, 'ik weet helemaal niet waar hij woont...'

'Je weet niet waar hij woont?! Wat ga je me verdomme nu vertellen?' Sami kon zijn oren niet geloven.

'Ergens in Göteborg, denk ik,' zei Bulut. 'Of Landskrona, of ergens aan de klotewestkust.'

'Je zei toch dat je hem kende?'

'Ja, maar jezus, ik kén hem ook. We hebben verdomme samengewerkt. Maar ik ken hem niet zo goed dat ik zijn adres heb! Hij woont met zijn fucking garnalen érgens, dat is alles wat ik weet.'

Sami dacht aan het geld. Aan Karin, aan haar ronde buik en aan de manier waarop ze John voedde. Aan zijn grote broer, die hem 'de garnalengod' had genoemd en had moeten lachen.

Binnen een paar minuten was hij van een succesvolle zakenman in de importbranche naar een kok in opleiding met een enorme schuld en een crimineel verleden getransformeerd. ‘Shit!’ schreeuwde hij terwijl hij met zijn vuisten op het solide dak van de Duitse auto hamerde. ‘Shit, shit, shit!’